

01/01/2020

Από τα βουνά των Αγράφων, καλή και ευλογημένη χρονιά!

/ [Ιερές Μονές](#)

Από τα βουνά των Αγράφων, καλή και ευλογημένη χρονιά!

Ευχές από όλους τους πατέρες της Ιεράς Μονής Κορώνης, περι της οποίας μπορείτε να πληροφορηθείτε [ΕΔΩ](#)

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Ἡ ἱστορία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀρχίζει ἀπὸ τὸν 12ο αἰῶνα καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ ἔτος 1123, ὅταν βρίσκεται μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Κορώνης, γενεσιουργὸς αἰτία τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Κτήτωρ τῆς Μονῆς εἶναι ὁ Αὐτοκράτορας Ἰωάννης ὁ Κομνηνὸς ὁ Β΄.

Οἱ Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννης Θ΄ ὁ Ἱερομνήμων (1111 - 1134), Λέων ὁ Στυππῆς (1134 - 1143) καὶ Μιχαὴλ Β΄ ὁ Κουρκουνᾶς (1143 - 1146) μὲ Πατριαρχικὰ συγίλλια ἀναγνώρισαν τὴν Μονή, ὡς Βασιλική, Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακή.

Ἡ Μονὴ καταστρέφεται ἀπὸ μεγάλο σεισμὸν τὸν 16ο αἰῶνα καὶ ξαναχτίζεται ἀμέσως μὲ νέο κτήριο τὸν Ἀνδρέα Μποῦνο. Ἀπὸ τὸ κτιριακὸ συγκρότημα αὐτό, σήμερα σώζεται μόνο τὸ Καθολικόν, τὸ ὁποῖο, πάρ' ὅλες τὶς ἐπεμβάσεις μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι διατηρεῖται σὲ ἄριστη κατάστασι.

Τὸ Καθολικὸ εἶναι ἀφιερωμένο στὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου, ἀνήκει στὸν ἀθωνικὸ ρυθμικὸ τύπο καὶ εἶναι τρίκογχος τετρακιδόνιος μετὰ τρούλου.

Οἱ τοιχογραφίες ποὺ τὸ κοσμοῦν εἶναι τῆς ἰδίας ἐποχῆς καὶ ἔχουν ἀγιογραφηθεῖ ἀπὸ κάποιο μοναχὸ ἐπ' ὀνόματι Δανιὴλ «ἄζευκτο». Ὁ ἀγιογράφος ἀκολουθεῖ τὴν «Κρητικὴ Σχολή» καὶ δίνει ἰδιαίτερη βαρύτητα στὰ πρόσωπα καὶ στὴν πτυχολογία τῶν ἐνδυμάτων.

Τὸ Καθολικὸ εἶναι «κατάγραφο». Μεταξὺ τῶν τοιχογραφιῶν ποῦ διακρίνονται εἶναι ὁ ἐνταφιασμὸς τῆς Θεοτόκου πάνω ἀπὸ τὸν Νοτιοδυτικὸ κίονα τοῦ κυρίως ναοῦ, ἡ μετástasis τῆς Θεοτόκου πάνω ἀπὸ τὸν Βορειοδυτικὸ κίονα τοῦ κυρίως ναοῦ, ὁ κτήτωρ ὁ ὁποῖος στέκεται ὄρθιος ντυμένος μὲ τοπικὴ ἐνδυμασία καὶ κρατώντας ὁμοίωμα τοῦ ναοῦ, τὸ παραδίδει στὴν Θεοτόκο ποῦ εἰκονίζεται δίπλα τοῦ ἐνθρονῆ στὸν δυτικὸ τοῖχο τοῦ Καθολικοῦ καὶ τέλος ἡ Παναγία «Ἡ ἐπίσκεψις» στὸ χῶρο τῆς λιτῆς.

Τὸ τέμπλο εἶναι ἔργο τῶν ἀρχῶν τοῦ 1700, ἔχει φιλοτεχνηθεῖ ἀπὸ λαϊκοὺς ξυλογλύπτες, μὲ πιθανὴ καταγωγὴ ἀπὸ τὴν Ἠπειρο καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Θεσσαλικοῦ χώρου.

Εἶναι πλούσια διακοσμημένο, μὲ παραστάσεις ἀπὸ τὸ φυτικὸ καὶ ζωϊκὸ βασίλειο. Στὰ θωράκιά του ὑπάρχουν ἀνάγλυφες παραστάσεις ἀπὸ τὸν θρῆνον τῶν πρωτοπλάστων γιὰ τὸν χαμένο παράδεισο καὶ τὸν διωγμὸ τους ἀπ' αὐτόν, τὴν Θυσία τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὴν πορεία Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ στὸν τόπο τῆς Θυσίας.

Οἱ εἰκόνες τοῦ τέμπλου εἶναι ἔργα τοῦ 16ο καὶ τοῦ 18ο αἰῶνα.

Στὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ Καθολικοῦ εἶναι προσκτισμένο Παρεκκλήσιο τὸ ὁποῖο χρονολογεῖται ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 1700 καὶ εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Τίμιο Πρόδρομο. Κτήτωρ εἶναι ὁ Ἀποστολάκης ἀπὸ τὰ Βραγγιανὰ τῆς Καρδίτσας, ὁ ὁποῖος εἰκονίζεται κρατώντας τὴν εἰκόνα τοῦ Προδρόμου. Οἱ τοιχογραφίες εἶναι τοῦ 1739, λαϊκῆς τέχνης καὶ ἔχουν γίνῃ ἀπὸ κάποιο ἄγνωστο λαϊκὸ ἀγιογράφο.

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ (στὰ μέσα περίπου τοῦ 16ου αἰῶνα) ἔρχεται γιὰ νὰ μονάσει ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου. Ἡ ὑπακοή του καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστὸ τὸν ὀδηγοῦν στὰ ὑπάτα ἀξιώματα. Ἔτσι, χειροτονεῖται διάκονος καὶ ἀργότερα πρεσβύτερος καὶ μετὰ τὴν ἐν Κυρίῳ κοίμηση τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς, οἱ πατέρες τὸν ἐκλέγουν ὡς νέο Ἡγούμενο. Ποιμένας ψυχῶν πλέον, ὀδηγεῖ τὰ παιδιὰ του «εἰς νομὰς σωτηρίους» καὶ γίνεται παράδειγμα πρὸς μίμηση, ἡ φήμη δὲ τῆς ἀσκητικῆς καὶ ἀγίας ζωῆς του φτάνει μέχρι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου Φαναρίου καὶ Καππούης Λαυρεντίου, τὸ 1587, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐκλέγει Ἀρχιεπίσκοπο Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τὸν Ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης Σεραφεῖμ. Ἡ δράση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ εἶναι τέτοια ποῦ προκαλεῖ τὴν ὀργή καὶ τὸ μένος τῶν Τούρκων. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ Διονυσίου, τοῦ Φιλοσόφου (Σκυλοσόφου) τὸ ἔτος 1600, δίδει τὴν ἀφορμὴ στοὺς Τούρκους νὰ τὸν κατηγορήσουν ὅτι ἔλαβε μέρος σ' αὐτή. Γι' αὐτὸ τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν πιέζουν νὰ ἀλλάξει τὴν πίστη του, γιὰ νὰ σώσει τὴν ζωὴ του. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή ἀρχίζει τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ. Τὸν μαστιγώνουν, βάζουν ἐπάνω του μία μεγάλη πέτρινη πλάκα, τοῦ κόβουν τὴν μύτη, τὸν σουβλίζουν ζωντανὸ καὶ τέλος τὸν ἀποκεφαλίζουν. Ἔτσι, ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ παραδίδει τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν Χριστὸ τὴν 4η Δεκεμβρίου τοῦ 1601 στὴν ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς του, τὸ Φανάρι Καρδίτσας. Τὸ σῶμα του δὲν ξέρουμε τί ἔχει γίνῃ. Ἀναφορὲς δυστυχῶς γιὰ τὸ σημεῖο ταφῆς τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ Ἁγίου δὲν ὑπάρχουν. (Ἡ Ἀγία του Κάρα φυλάσσεται στὴν Μονὴ τῆς μετανοίας του, τὴν Μονὴ Κορώνης, παραμένοντας ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ προστάτης αὐτῆς, τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τὴν χάριν αὐτῆς.

Όπως όλα τὰ Μοναστήρια μας, ἔτσι καὶ ἡ Μονὴ Κορώνης, κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλο στὴ διατήρηση τῆς ἐθνικῆς μας αὐτογνωσίας, ἀφοῦ εἶχε προνόμια λόγω τῆς συνθήκης τοῦ Ταμασίου (10 Μαΐου 1525). Ἔτσι στὴν Μονὴ λειτοῦργησε σχολὴ ἀνωτέρου ἐκπαιδευτικοῦ ἐπιπέδου, στὴν ὁποία δίδαξαν ἐξέχουσες προσωπικότητες, ὅπως ὁ Ἀναστάσιος Γόρδιος καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἐνῶ ἡ παράδοση ὁμιλεῖ γιὰ λειτουργία «Κρυφοῦ Σχολειοῦ», στὴν Ἱερὰ Μονὴ κατὰ τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

Οἱ ἐθνικὲς περιπέτειες τῶν νεοτέρων χρόνων δὲν ἄφησαν ἀπείραχτη τὴν Ἱερὰ Μονή. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς ἡ Μονὴ βρέθηκε στὸ ἐπίκεντρο τῶν μαχῶν μεταξὺ Ἑλλήνων πατριωτῶν καὶ Γερμανῶν κατακτητῶν, ἐπειδὴ ἦταν κέντρο ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Γι' αὐτὸ οἱ Ναζὶ προσπάθησαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες νὰ τὴν βομβαρδίσουν, εὐτυχῶς, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὅμως ἡ ὀργὴ τους ἦταν τέτοια ποῦ τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ, 3 Δεκεμβρίου 1943, ἔρχονται σ' αὐτὴ καὶ τὴν παραδίδουν στὶς φλόγες, ἀφοῦ προηγουμένως δολοφονοῦν στὴν εἴσοδο τοῦ Καθολικοῦ τὸν κηπουρὸ τῆς Μονῆς, ὀνόματι Ἀντώνιο. Ὁ Ἀντώνιος εἶχε μείνει φύλακας στὴ Μονὴ μιᾶς καὶ ὁ Ἡγούμενος μὲ τοὺς πατέρες εἶχαν πάρει ὅσα κειμήλια μποροῦσαν καὶ ἔφυγαν γιὰ νὰ τὰ σώσουν ἀπὸ τὴν καταστροφὴ.

Τὸ μένος τῶν Γερμανῶν ἦταν τέτοιο ὥστε, ἔβαλαν φωτιὰ καὶ μέσα στὸ Καθολικό, ρίχνοντας στὴν πυρὰ στασίδια, εἰκόνες, χειρόγραφα καὶ ἄλλα κειμήλια τῆς Μονῆς. Μεταξὺ ὅλων αὐτῶν ἔριξαν στὴν πυρὰ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς «Παμμακαρίστου» τοῦ τέμπλου, ἡ ὁποία σώθηκε ἐκ θαύματος, ἀφοῦ ἡ μόνη φθορὰ ποῦ ὑπέστη ἦταν τὸ «φούσκωμα» τοῦ χρυσοῦ ἐπικαλύμματος .

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου, τὸ Μοναστήρι καὶ πάλι βρίσκεται στὸ ἐπίκεντρο τῶν συγκρούσεων μὲ ἀποτέλεσμα τὴ φυγὴ τῶν μοναχῶν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δραματικῆς ἐκείνης περιόδου ἐπανέρχεται ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κουτρούμπας καὶ λίγοι μοναχοί, ἀλλὰ σιγὰ – σιγὰ ἡ ἀδελφότητα διαλύεται καὶ μένει μόνος ὁ Ἡγούμενος, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ὁποίου, τὸ 1967, κλείνει μίαν σημαντικὴ ἱστορικὴ περίοδος τῆς Μονῆς. Ἀπὸ τότε μέχρι καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ Μονὴ περνάει καὶ πάλι διάφορες περιπέτειες.

Σήμερα στὴν Ἱερὰ Μονὴ εἶναι ἐγκατεστημένη ἀδελφότητα μοναχῶν, ἡ ὁποία μὲ τὴν κατὰ Θεὸ ἄσκηση, τὴν παροχὴ φιλοξενίας στοὺς προσκυνητὲς καὶ τὴν φροντίδα ἀναστηλώσεώς της, αἰσιοδοξεῖ νὰ τῆς ξαναδώσει τὴν παλαιὰ της αἴγλη καὶ νὰ τὴν καταστήσει ἓνα πνευματικὸ φάρο τῆς Θεσσαλίας, τῆς πατρίδος μας καὶ τῆς ὀρθοδοξίας γενικότερα.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ πανηγυρίζει στὶς 8 Σεπτεμβρίου, τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, στὸ

ὁποῖο εἶναι ἀφιερωμένο τὸ Καθολικὸ τῆς καὶ στὶς 4 Δεκεμβρίου, στὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ Ἁγία του Κάρα φυλάσσετε στὴν Ἱερὰ Μονή.